

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/26/2020
Identifikačné číslo spisu:	5917204088
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:5917204088.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. I., bývajúceho v Ž., S. XXX/XXA, zastúpeného JUDr. Martinom Olosom, advokátom v Rajeckých Tepliciach, Karola Kašjaka 1, proti žalovanej B. O. O..U..L., so sídlom v V., B. P. X, Y.: XX XXX XXX, zastúpenej JUDr. Martou Wertlenovou, advokátkou v Žiline, Predmestská 8537/2B, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 9Cpr/9/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. apríla 2019 sp. zn. 5CoPr/1/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Ružomberok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. augusta 2018 č. k. 9Cpr/9/2017-189 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré jej je žalobca povinný zaplatiť vo výške, ktorá bude určená samostatným uznesením súdu prvej inštancie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru z 11. apríla 2017 vyplýva, že pracovný pomer bol so žalobcom ako zamestnancom žalovanej skončený z dôvodu prezumovaného § 68 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“), t. j. z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny žalobcom. Z uvedeného oznámenia jednoznačne vyplýva vôľa žalovanej okamžite skončiť pracovný pomer v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, a to dňom doručenia predmetného oznámenia. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom nejasnosti prejavu vôle žalovanej v oznámení o okamžitom skončení pracovného pomeru zdôraznil, že na toto oznámenie žalobca reagoval listom z 11. apríla 2017 s tým, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné z vecných aj formálnych dôvodov, a teda prejavu vôle žalovanej rozumel. Čo sa týka dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru spočívajúceho v tom, že žalobca od jeho preraďovania až do okamžitého skončenia pracovného pomeru odmietal pracovať na pridelennej pracovnej pozícii (aj po opakovaných výzvach), súd prvej inštancie uviedol, že toto porušenie pracovnej disciplíny zakladá dôvodnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovanej. Na základe vykonaného dokazovania dospel k

záveru, že žalobca nepreukázal, že mu zdravotný stav po pracovnom úraze, ktorý utrpel 26. januára 2016, bránil vykonávať práce na novej pracovnej pozícii na oddelení Parts Quality v zmysle odborného vyjadrenia M. zo 14. februára 2017, pričom práve žalovaná preukázala, že žalobca bol na výkon týchto prác zdravotne spôsobilý. Napriek absencii stručnej charakteristiky práce v pracovnej zmluve uzatvorenej medzi stranami sporu skonštatoval, že pracovný pomer vznikol platne. Tento nedostatok má síce za následok porušenie § 43 ods. 1 písm. a) Zákonníka práce, avšak stručnú charakteristiku druhu práce pri dojednanom druhu práce „robotník“ možno jednoznačne vyvodiť z následného správania sa strán, keď žalobca až do pracovného úrazu vykonával práce určitého druhu na základe pokynov jemu nadriadeným zamestnancom žalovanej. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 460/2012-32, podľa ktorého pracovná zmluva je platná aj vtedy, ak bola uzatvorená len ústne, prípadne iba konkludentne. Súd prvej inštancie tiež posudzoval otázku, či sa pri preradení na inú prácu vyžadovala dohoda medzi žalobcom a žalovanou. Mal za to, že v danom prípade išlo o preradenie zamestnanca v rámci dojednaného druhu práce v pôvodnej pracovnej zmluve, keď tak práce vykonávané pred preradením na inú prácu, ako aj po preradení na inú prácu, mali byť jednoduchými prácami, na ktoré sa nevyžadovalo žiadne osobitné vzdelanie, odborné školenie alebo vyšší kvalifikačný predpoklad. Tieto práce zároveň čiastočne obsahovo súviseli, keď jednou z činností v rámci pracovnej náplne pred pracovným úrazom žalobcu bola aj následná kontrola finálneho produktu a po preradení na inú prácu bola touto náplňou kontrola dodávaných produktov. Na tomto mieste poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 11. decembra 2007 sp. zn. 21Cdo/2858/2007. Porovnaním charakteru pracovnej činnosti, ktorú žalobca vykonával dobrovoľne a bez námietok pred pracovným úrazom s prácou, ktorú mal vykonávať na základe záznamu o preradení na inú prácu z 30. januára 2017 dospel k záveru, že nešlo o zmenu druhu práce, ale iba o preradenie zamestnanca v rámci existujúcej pracovnej pozície „robotník“ pri oboma stranami dovtedy akceptovanom druhu práce. Zdôraznil, že medzi stranami došlo k jednoznačnému dojednaniu o mieste výkonu práce, ktorým bolo sídlo žalovanej a oddelenie Injection bolo určené ako pracovisko v rámci výrobnjej štruktúry žalovanej, keď pri splnení podmienok podľa § 55 ods. 2 písm. a), ods. 3 Zákonníka práce nie je zamestnávateľ pri ponuke práce limitovaný iba na pôvodné pracovisko, ale na všetky jeho pracoviská v rámci dojednaného miesta výkonu práce. Ďalej dôvodil, že v konaní nebolo preukázané a ani tvrdené, že by žalovaná uznala dôvody, pre ktoré žalobca odmietal vykonávať prácu po preradení v rámci dojednaného druhu práce. Podľa názoru súdu si žalobca musel byť v danej situácii vedomý toho, že odmietaním výkonu prác by neporušil pracovnú disciplínu iba v prípade správnosti jeho domnienok o neplatnom preradení na inú prácu. Dodal, že ak žalobca nesúhlasil s preradením, mohol sa domáhať na súde určenia jeho platnosti, čo však neurobil. K ďalšiemu dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru uvedenému pod bodom 2 oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru z 11. apríla 2017 (žalobca sa mal opakovane a bez vedomia vedúcich zamestnancov pohybovať mimo svojho pracoviska, tráviť čas využívaním súkromných elektronických zariadení alebo kontrolou pracovných postupov zamestnávateľa na rôznych pracoviskách, pričom ani po opakovaných ústnych upozorneniach na porušenie pracovnej disciplíny nedošlo k náprave jeho správania a naďalej mal porušovať povinnosti zamestnanca aj pokyny nadriadených) uviedol, že tento dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru nevykazuje prvky jasnosti a určitosti, pretože z popisu porušenia pracovnej disciplíny nie je zrejmé, kedy a akým spôsobom sa mal žalobca dopustiť porušenia pracovnej disciplíny a uvedený opis porušenia pracovnej disciplíny nie je vymedzený dostatočne určito tak, aby ho bolo možné jednoznačne odlíšiť od iných skutkových dôvodov. Pokiaľ ide o dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru spočívajúci v tom, že žalobca mal 20. februára 2017 svojím mobilným telefónom bez vedomia a súhlasu zamestnávateľa fotiť, prípadne aj zhotovovať videozáznam skladových priestorov, výrobkov a zamestnancov, pričom intenzita konania žalobcu mala byť taká vysoká, že nevhodne ovplyvňuje iných zamestnancov a narúša pracovné prostredie, súd prvej inštancie dospel k záveru, že toto porušenie pracovnej disciplíny žalovaná preukázala iba čiastočne. Vyhотовovanie videozáznamu či fotografií zo strany žalobcu jednoznačne nevyplynulo zo žiadneho v spore vykonaného dôkazu. Poukázal však na skutočnosť, že žalobca si vyhotovil fotografiu zo skladových priestorov žalovanej, ktorú použil na vypracovanie podnetu na porušovanie predpisov BOZP, ktorý podal na Inšpektorát práce Žilina. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že dané konanie žalobcu nie je porušením pracovnej disciplíny takej intenzity, ktoré by oprávňovalo žalovanú okamžite s ním skončiť pracovný pomer, keďže z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by žalobca použil predmetnú fotografiu na iný ako ním uvedený účel. Takýto výkon práva by bol tiež v

rozpore s dobrými mravmi, pretože zamestnanec by bol zo strany zamestnávateľa sankcionovaný za to, že dôvodne upozornil príslušný štátny orgán na porušovanie bezpečnostných predpisov zamestnávateľom. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 30. apríla 2019 sp. zn. 5CoPr/1/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Skonštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že z obsahu oznámenia o okamžitom skončení pracovného pomeru z 11. apríla 2017 nepochybne vyplýva, že žalovaná končí pracovný pomer so žalobcom v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, pričom okamih skončenia pracovného pomeru je deň doručenia tohto oznámenia. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo v posudzovanom prípade dôvodné. Zdôraznil zásadný rozdiel medzi druhom práce výslovne dohodnutým v pracovnej zmluve a pracovnou náplňou, ktorá je jednostranným príkazom zamestnávateľa a ktorou sa zamestnancovi bližšie špecifikujú úlohy v rámci zmluvne dohodnutého druhu práce. V prejednávanej veci žalovaná nemenila druh práce dohodnutý v pracovnej zmluve so žalobcom. Žalobca až do pracovného úrazu druh práce nenamietal a prácu vykonával podľa pokynov žalovanej. Absenciu stručnej charakteristiky druhu práce v pracovnej zmluve (čo nie je dôvodom neplatnosti pracovnej zmluvy) začal namietat až v súvislosti so vznikom sporu týkajúceho sa jeho preradenia na inú prácu. Ďalej dôvodil, že v danom prípade nebol potrebný súhlas žalobcu na jeho preradenie na inú prácu, keďže išlo o preradenie zamestnanca v rámci dojednaného druhu práce v pôvodnej pracovnej zmluve, nie o zmenu druhu práce. Práce vykonávané pred preradením na inú prácu, ako aj po preradení na inú prácu, mali byť jednoduchými prácami, na ktoré sa nevyžadovalo osobitné vzdelanie, odborné školenie alebo vyšší kvalifikačný predpoklad. Tieto práce čiastočne obsahovo súviseli, keď jednou z činností v rámci pracovnej náplne pred pracovným úrazom žalobcu bola aj následná kontrola finálneho produktu a po preradení na inú prácu bola touto náplňou kontrola dodávaných produktov. Žalobca bol teda preradený v rámci existujúcej pracovnej pozície „robotník“ pri oboma stranami dovtedy akceptovanom druhu práce. Vo vzťahu k miestu výkonu práce podľa pracovnej zmluvy uviedol, že oddelenie Injection bolo určené ako pracovisko v rámci výrobnjej štruktúry žalovanej, avšak pri splnení podmienok podľa § 55 ods. 2 písm. a) a ods. 3 Zákonníka práce nie je zamestnávateľ pri ponuke práce limitovaný iba na pôvodné pracovisko, ale na všetky jeho pracoviská v rámci dojednaného miesta výkonu práce. Poukázal na odborné vyjadrenie k zaradeniu zamestnanca zo 14. februára 2017, v ktorom B. J. konštatuje, že práca robotníka na pracovisku Parts Quality je pre pracovníka (žalobcu) pri zabezpečení vo stanovených podmienok zo zdravotného hľadiska vhodná a spĺňa podmienky práce. Uzavrel, že žalovaná vytvorila žalobcovi primerané pracovné podmienky, preradila ho na inú prácu, ktorú mohol podľa lekárskeho posudku vykonávať vzhľadom na jeho zdravotný stav po pracovnom úraze a dlhodobej práceneschopnosti. Žalobca však bez objektívnych dôvodov odmietal pracovať na pridelennej pracovnej pozícii, čo založilo dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnávateľom pre hrubé porušenie pracovnej disciplíny zo strany zamestnanca v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Vzhľadom na uvedené odvolaním napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP). O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia viacerých právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené. Predmetné otázky vymedzil v dovolaní nasledovne:

a) či odmietnutie vykonávania inej práce než práce dohodnutej v pracovnej zmluve na základe preradenia zamestnanca na inú prácu zamestnávateľom, pokiaľ neboli splnené hmotnoprávne podmienky na preradenie na inú prácu podľa § 55 Zákonníka práce, je závažným porušením pracovnej disciplíny a dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa podľa § 68 ods. 1

písm. b) Zákonníka práce,

b) či v písomnom oznámení o dôvode preradenia na inú prácu a o jeho trvaní musí z hľadiska platnosti právneho úkonu zamestnávateľ uviesť celú charakteristiku (t. j. špecifikáciu) práce a popis pracovného miesta, na ktoré je zamestnanec preradený, alebo postačuje iba označenie názvom pracoviska, na ktoré je zamestnanec preradený a takisto, či absenciou bližšieho špecifikovania druhu práce v pracovnej zmluve môže následne zamestnávateľ obchádzať zákonné podmienky (predpoklady) pre preradenie zamestnanca v rámci pracovnej zmluvy,

c) či je z hľadiska platnosti jednostranného právneho úkonu prípustné (resp. postačujúce), aby v okamžitom skončení pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa nebolo zamestnávateľom z hľadiska prejavu vôle výslovne uvedené, že pracovný pomer zamestnanca zamestnávateľ končí okamžite a taktiež, aby okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa bolo ako jednostranný právny úkon zamestnávateľa označené zamestnávateľom ako „oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru“ a nie ako „okamžité skončenie pracovného pomeru“,

d) či je možné konanie zamestnanca považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny a za dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, pokiaľ sám zamestnávateľ toto konanie zamestnanca v minulosti (v časovo predchádzajúcom zázname o vykonaní pohovoru o porušení pracovnej disciplíny) sám kvalifikoval iba ako porušenie pracovnej disciplíny, a nie ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, a zamestnanca upozornil iba na možnosť podania výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce v prípade opakovaného porušenia pracovnej disciplíny,

e) či pracovná náplň je jednostranným príkazom zamestnávateľa, ktorou zamestnancovi bližšie jednostranne špecifikuje úlohy v rámci dohodnutého druhu práce, ktorý je dohodnutý v pracovnej zmluve ako dvojstrannom právnom úkone.

V ďalšej časti dovolania bližšie konkretizoval jednotlivé dovolacie námietky a sumarizoval skutkový stav veci. Záverom skonštatoval, že jeho preradenie na inú prácu bolo vo viacerých smeroch nezákonné, pretože naň bol ex lege potrebný súhlas, ktorý neudelil a z preradenia vôbec nevyplýva charakteristika/specifikácia práce, resp. popis pracovného miesta, na ktoré bol preradený. V kontexte uvedeného navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie zamietnuť ako nedôvodné. Uviedla, že dovolateľ namieta nesprávne skutkové zistenia súdu v základnom konaní a vyvodenie nesprávneho právneho záveru na základe týchto nesprávnych skutkových zistení, čo nezodpovedá uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) žalobca zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

10. V posudzovanom prípade dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

11. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP.

12. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

13. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd uvádza, že toto ustanovenie dopadá len na takú právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil, t. j. vysvetlil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie a dovolací súd zároveň ešte túto právnú otázku neriešil.

14. Dovolateľ nastolil v dovolaní päť právnych otázok, od vyriešenia ktorých podľa jeho názoru záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci a ktoré mal odvolací súd vyriešiť nesprávne, pričom takto položené otázky ešte neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešené. Dovolateľ síce jasným a zrozumiteľným spôsobom uviedol v dovolaní konkrétne právne otázky, avšak dovolací súd zastáva názor, že tieto otázky sú hypotetické, resp. ich vyriešenie by malo iba akademický charakter a vo vzťahu k predmetnej veci ich nemožno považovať za rozhodujúce. Odvolací súd (zhodne so súdom prvej inštancie) vo veci posudzoval platnosť a dôvodnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru s dovolateľom pre hrubé porušenie pracovnej disciplíny v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Keďže v konaní bolo na základe vykonaného dokazovania preukázané, že dovolateľ bez objektívnych dôvodov odmietal pracovať na pridelennej pracovnej pozícii, žalovaná bola oprávnená okamžite s ním skončiť pracovný pomer v zmysle citovaného ustanovenia Zákonníka práce. Dovolateľom nastolenými právnymi otázkami sa tak súdy nižších inštancií vôbec nezaoberali [otázky a), b), c), d) uvedené v bode 3. tohto uznesenia], resp. sa nimi zaoberali, avšak neboli pre rozhodnutie posudzovanej veci kľúčové [otázka e) uvedená v bode 3. tohto uznesenia], preto dovolateľ nevymedzil právnú otázku, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Dovolací súd preto uzatvára, že uvedená dovolacia argumentácia nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

15. Nakoľko v dovolaní nie je dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, dovolací súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

16. Žalovaná bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po

právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.